

tilstrækkelig Forudseenhed. Det havde dog været rimeligt, om den højtærede Minister da varkommen til Rigsdagen og havde sagt: Jeg har syndet; tilgiv mig; jeg har begaaet en Fejl. Ministre ere jo ikke fejlfri — ikke alene Finansministre ere ikke fejlfri, ogsaa andre Ministre ere ikke fejlfri —, og den højtærede Finansminister er dog ikke nogen Finanspave, der ikke kan begaa Fejl. Det havde da været rimeligt, om den højtærede Minister havde erkendt dette i Stedet for at gøre, hvad Syndere ikke bør gøre, nemlig fremture i deres Synder. Men det var det, den højtærede Minister gjorde. Hans Forslag om Stempelskat, om Vintold, fremkom ikke alene i Fjor, men ogsaa i Aar. Han blev ved at hævde det, og ved Lovforslagets første Behandling i Aar her i Tinget var det, den højtærede Minister brugte disse ubesindige Ytringer om, at han ikke mente, at vi her skulde springe for enhver økonomisk Trusel fra Frankrig. Saadanne store Ord skal man ikke sige, og det af den Grund, at de netop understrege den Situation, man er i, at man kan blive nødt til at bøje sig for det økonomiske Tryk. Den højtærede Minister sagde i Gaar, at han nu havde opgivet Stempelskatten. Ja, saa vidt jeg ved, er det første Gang, dette er fremkommet fra den højtærede Minister, indtil nu have vi intet vidst derom. Forslaget om Stempelskatten henligger stadig i et Udvalg, som endnu ikke har afgivet nogen Betænkning eller nogen som helst Erklæring om de to Dækningslove. Toldloven forhandles i et Fællesudvalg — et Fællesudvalg, som synes mig at gaa udenom, hvad der var Grundlovens Mening med et Fællesudvalg, idet det forhandler om hele den foreliggende Toldlov, medens et Fællesudvalgs Opgave egentlig kun er at forhandle om de Meningsforskelle, som vare mellem de to Ting; hvis det kun gik ud derpaa, synes det mig, at det nogenlunde hurtigt maatte kunne tilendebringe sine Forhandlinger. Men i Stedet for have vi et Fællesudvalg, som forhandler om Toldloven uden at ane noget om — i alt Fald ikke officielt —, hvorledes Dækning paa Toldloven skal fremkomme. Stempelafgiften og Arveafgiften har et enkelt frikonservativt Medlem sat sig saa fast paa, som en dansk Minister plejer at sidde paa sin Taburet. Under ham hvile de to Forslag, Arveafgiften og Stempellogen, og hvornaar de komme frem, ja, det ved han og den højtærede Finansminister; men om selve Forslaget aner i Virkeligheden ingen her i dette Ting noget. Nu ser jeg, at den

højtærede Minister sagde i Gaar, at han haabede, at de Forhandlinger, han havde ført med Frankrig, vilde give et heldigt Resultat. Jeg ved nu ikke, om den højtærede Finansminister er sikker derpaa. Jeg ved ikke, hvorledes Frankrig vil stille sig i denne Sag. Det vilde glæde mig, om den højtærede Finansminister nu kunde staa op og sige, at Forhandlingerne med Frankrig havde ført til et heldigt Resultat, saaledes at Frankrig ikke mere gør den Modstand som tidligere mod den Given Kredit, som Danmark ønsker fra Frankrigs Side. Jeg tvivler paa, at den højtærede Finansminister kan det, og jeg beklager det af Hjertet. Men det kan ikke nytte, at den højtærede Finansminister kommer og vil lægge Skylden paa andre i denne Sag. I Gaar sagde den højtærede Minister, at det for en stor Del var Pressens Sag, hvis det var gaaet saa galt med disse Forslag og Frankrigs Stemning overfor dem. Jeg ved nu ikke, hvilken Presse den højtærede Finansminister der sigter til. Den Presse, jeg staar nær, den radikale Presse, har ingen Sinde paa dette Punkt lagt den højtærede Finansminister Hindringer i Vejen, hverken med Hensyn til Tyskland eller andre Lande. Jeg skulde tro, at den højtærede Udenrigsminister vil bekræfte dette, at det sandelig ikke er den radikale Presse i København, som lægger ham Hindringer i Vejen, heller ikke med Hensyn til Forholdet til Tyskland. Jeg ved derfor ikke, hvad den højtærede Finansminister hentydede til. Den højtærede Minister hentydede til et Telegram, som var sendt herfra, og som skulde have gjort Skade. Jeg synes, at den højtærede Finansminister maatte have kunnet opspore det og sige, hvad for et Telegram han sigter til, uden at udkaste saadanne almindelige Beskyldninger mod Modstandere i Pressen af den højtærede Regering. Men dette har den højtærede Finansminister ikke gjort. — Nej, den højtærede Minister har her Uret. Det kan meget godt være, at det er haardt at være Finansminister under saadanne Forhold i et lille Land, og jeg skal ikke nægte ham min Beklagelse i den Henseende. Jeg tror ogsaa, at det er vanskeligt at afbalancere de Hensyn, som skulle tages under økonomiske Forhold som de nuværende overfor et stort Land som Frankrig, der ikke er bange for at vise et lille Land, hvem der har Magten i denne Sag. Men det er jo en frivillig Sag, om man vil være Finansminister eller ikke, og naar den højtærede Finansminister paatager sig Ansvaret der-